

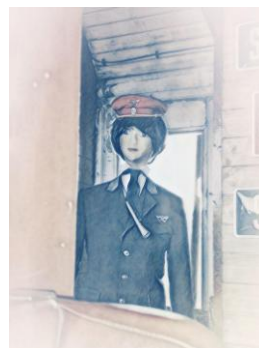
JAK STARÁ VÝPRAVKA NAPRAVILA PYŠNÉHO PŘEDNOSTU

Přednosta se U Kolejí rychle zabydlel. Přespával v Borůvčině vagónku, vítal návštěvníky a vyprávěl pohádky a příběhy. Byla radost jej poslouchat. V každém příběhu se skrývala jeho osobitá dávka humoru i moudrosti.

Po čase se do vagónu přistěhovala i usměvavá výpravčí, jménem Blažena. Stejně jako Přednosta nosila modrou uniformu a červenou čapku a všichni si ji brzy oblíbili.

Zkrátka bylo U Kolejí veselo.

Večer co večer usedal Borůvčin pán, Přednosta i výpravčí Blažena na lavičku u mašinky a vyprávěli si.

"O čem bude dnešní vyprávění?", pobízela Borůvka Přednostu.

"A co kdyby nám nějakou pohádku dnes pověděla tady Blaženka", otočil Přednosta hlavu k nové kamarádce, která seděla po jeho levici a otáčela v ruce plácačku, kterou používali výpravčí. Měla dřevěnou rukojeť a zelený terčík byl rozdělen bílým křížem. Plácačka se říkalo výpravka, protože sloužila k výpravě vlaků. Jakmile byla cesta z nádraží volná a bezpečná, pozvedl výpravčí zelenou plácačku a mašinka mohla odjet. Bez pokynu výpravky se z nádraží nesměla ani hnout.

"Ráda vám budu vyprávět", usmála se Blažena, "třeba zrovna tady o té výpravce", dodala a položila si zelenou plácačku do klína.

Bylo - nebylo jedno nádraží. Starý hodný přednosta, který v něm vládl, dopřednostoval a na jeho místo nastoupil nový. Z nádraží se vytratila všechna radost. Nový pan přednosta byl pyšný, nikdy se na nikoho neusmál, každému jen poroučel, mašinkám se posmíval a pro nikoho neměl vlídného slova. Nebylo mu nic vhod. Mašinky mu připadaly moc obyčejné, zaměstnanci příliš pomalí, ačkoli poletovali nádražím jako včelky v úlu a nelíbila se mu ani jeho přednostovská kancelář.

Nechal vyházet starý nábytek a nahradil jej novým, z černého ebenu. Dřevěnou židli nahradilo luxusní křeslo s měkkým polstrováním a vysokým opěradlem, které vypadalo skoro jako královský trůn. Však se v něm pyšný pan přednosta pořádně naparoval. Seděl ve svém novém křesle s nosem pyšně zvednutým nahoru a poroučel a rozkazoval. Tu chtěl, aby se před ním zaměstnanci uctivě klaněli, jindy poroučel lokomotivám, aby při brzdění neskřípaly a nerušily jej, měsíc co měsíc nechával ve své kanceláři měnit koberce či závěsy, protože se mu zdály již opotřebované. Zkrátka si vymýšlel a vymýšlel. Není divu, že jej nikdo neměl rád a všichni se ho báli.

Jen jeden se nebál. Výpravčí Václav. Na nádraží sloužil již více než čtvrt století, byl moudrý a měl stále dobrou náladu. Zatímco se všichni zaměstnanci tvářili smutně a nádražím se jen plížili v obavách, aby nepotkali pyšného pana přednostu, Václav si stále pobrukoval veselou písničku a každou mašinku s úsměvem vyprovázel starou odřenou plácačkou výpravkou.

„ Jak je možné, že jsi pořád tak veselý?“, ptali se ho smutně ostatní zaměstnanci, „copak tě netrápí neustálý křik pana přednosty? Ty se ho nebojíš?“

„ I co bych se bál“, odpověděl s úsměvem výpravčí, „mám svou práci rád. Moji milovanou výpravku poslechne každá mašinka a z posměšných řečí pana přednosty si nic nedělám.

Kdo je příliš pyšný, toho jeho pýcha jednou dožene“ dodal a s písničkou na rtech odešel vyprovodit další lokomotivu z nádraží.

Jednoho dne přišel pyšnému přednostovi dopis. Poslíček mu jej předal s úklonou a už koukal, aby byl rychle pryč. Pyšný pan přednosta ani nepoděkoval, dopis si přečetl a zůstal jak solný sloup. Nechal si předvolat všechny zaměstnance do své kanceláře. Všichni stáli ve vyrovnané řadě a s obavami očekávali, co jim chce pyšný přednosta sdělit. Ten s rukama za zády prošel několikrát kolem nich a nakonec se zastavil a povýšeně řekl: „Příští neděli mé nádraží navštíví pan starosta a vydá se od nás na slavnost do sousedního kraje. Já sám pro něj vypravím tu nejlepší lokomotivu. Přineste mi výpravku!“

K přednostovi přistoupil výpravčí Václav a podával mu svou oprýskanou zelenou plácačku. Ten na ni štitivě pohlédl a ušklíbl se: „Co to má být?! Já, nejmocnější přednosta bych měl držet něco tak šeredného?! Nechte mi okamžitě vyrobit novou. Ale to vám povídám! At' je celá zlatá a jen se třpytí. Jen taková je hodná mé vznešenosti. A ted' alou do práce! Všude at' jsou lampiony a praporky, nikde nesmí být jediné smítko a vše se musí jen blýskat!“

Na nádraží nastalo hotové pozdvižení. Všichni zaměstnanci běhali, div se nepřerazili. Uklízeli, čistili, rozvěšovali lampiony, do oken sázeli nové květiny.

Pyšný přednosta se mezitím vydal na obhlídku depa, kde stály lokomotivy. Žádná se mu nezdála dost vznešená. „Nechte mi dovést tu nejkrásnější lokomotivu z celé země. Ale to vám povídám, at' je tak vznešená, že mi ji každý bude závidět!“, rozkázal a pohrozil dělníkům depa zdviženým ukazováčkem. Ti se rychle rozjeli do všech koutů a činili se, aby pyšnému přednostovi vyhověli.

Za pár dní v depu stála překrásná lokomotiva. Celá se jen leskla a svůj komínek nesla vznešeně, jako pravá lokomotiví královna.

Přednosta ji několikrát obešel a spokojeně kývl: „Ano, to je ta pravá mašinka, která bude chloubou mého nádraží“.

Slavnostní den se přiblížil. Přednosta si nechal ušít zbrusu novou uniformu se zlatými knoflíky a naparoval se v ní jako páv. Vzal do ruky novou výpravku. Byla krásná, se zlatým terčíkem, posázená drahými kameny. „Ano“, prohlížel se v zrcadle, „ted' vypadám vznešeně a mocně.“

Nastala neděle. Všichni zaměstnanci se seřadili před nádražní budovou a očekávali příjezd starosty. Přednosta kolem nich kroužil se zlatou výpravkou a tvářil se důležitě.

Nedaleko nádraží stála na vedlejší koleji vznešená parní lokomotiva, která měla, na pokyn výpravky pana přednosta, přijet na perón.

Ozvaly se fanfáry a před nádražní budovou zastavilo několik velkých vozů. Řidič posledního z nich vystoupil a otevřel zadní dveře. Z vozu se vysoukal starosta. Nasadil si na hlavu černý cylindr a vykročil na nádraží, doprovázen svou početnou družinou. Přednosta úslužně poskakoval kolem vzácné návštěvy a sršel lichterky.

Všichni se přesunuli na perón. Pod střechou visely lampiony, na zábradlí plápolaly praporky a vše se jen lesklo.

**„Máte krásné nádraží“, řekl zvučným hlasem starosta přednostovi, který se nafukoval, div že nepraskl, „jen mi přijde, že zaměstnanci jsou nějak smutní. Jakkpak to?“
„I kdepak“, blekotal překotně přednosta, „moji zaměstnanci jsou poslušní a šťastní. Jsou vděční, že mohou pracovat na tom nejkrásnějším nádraží v celé zemi.“**

Starosta na to nic neřekl, jen vyndal z náprsní kapsy hodinky na zlatém řetízku a pohlédl na ciferník. Byl největší čas odjet na slavnost.

Přednosta zvedl paži a ozvaly se fanfáry. Ted' nastala jeho chvíle. Ukáže vzácné návštěvě tu nejkrásnější lokomotivu ze všech a sám ji vypraví na cestu. To bude starosta koukat!

Postavil se pyšně ke koleji, na kterou měla přijet vznešená lokomotiva, která mezitím čekala na pokyn na vedlejší koleji. Přednosta vypjal hrud' a zvedl zlatou výpravku. Lokomotiva nic. Jen stála a tiše odfukovala.

Přednosta celý zbledl a znovu, už trochu roztřeseně, zvedl výpravku. Lokomotiva stále nic. Čím více přednosta bledl, tím víc se starosta mračil. Přednosta celý zoufalý běžel přímo ke krásné lokomotivě. Mával jí před nosem zlatou výpravkou jako zběsilý, křičel, rozkazoval a nakonec dokonce i prosil. Lokomotiva stále nic. Jen tiše odfukovala a její kolečka se nepohnula ani o milimetr.

Z hloučku železničních zaměstnanců, kteří pozorovali přednostovo marné snažení, se oddělil výpravčí Václav. Přešel ke koleji a zvedl směrem ke vznešené lokomotivě svou odřenou zelenou výpravku. Mašinka zasyčela, vyfoukla oblak dýmu a poslušně se rozjela přímo před nádraží, kde se zastavila.

Starosta se zamračeně podíval na bledého přednostu, který tam schlíple stál se svěšenou hlavou. Už nevypadal tak nabubřele, jako dřív.

„Co je to za pořádek?“, zahřimal, „jak je možné, že vás lokomotiva neposlouchá?!“ Přednosta tam jen stál a krčil rameny. Nejraději by se propadl do země. Vypadal tak nešťastně, že ho i zaměstnancům, které tak trápil, bylo líto.

„To je tak, pane starosto“, dobrácky pronesl výpravčí Václav, „každá lokomotiva, i ta nejvznešenější, poslechne jen obyčejnou zelenou výpravku. Žádná jiná lokomotivu k jízdě nepřiměje, i kdyby byla celá ze zlata a drahého kamení. Tak to zkrátka chodí. A i ten nejmocnější a nejvznešenější člověk jednou zjistí, jak jsou obyčejné věci důležité a jeudou nahradit ani zlatem, ani křikem.“

„Jste moudrý člověk“, pokýval hlavou starosta, „rád bych vás udělal na zdejším nádraží přednostou. Myslím, že by se zde všem vedlo lépe.“

„I kdepak“, zavrtěl hlavou Václav, „já patřím ke své staré výpravce a výpravka zase patří ke mně. Ostatně“, pohlédl na bledého přednostu, „myslím, že zdejší pan přednosta již svou dávku moudrosti také dostal. Co kdybyste to s ním ještě zkusil? Od pýchy se již jistě bude držet dál.“

Starosta znovu pokýval hlavou a nastoupil do vznešené lokomotivy. Václav znovu zvedl svou starou výpravku a veliká lokomotiva vyrazila z nádraží.

A jak to dopadlo s pyšným přednostou? Výpravčí měl pravdu. Pýcha odešla spolu s křikem, posměšky a věčnou nespokojeností. Přednosta se celý změnil. Byl milý, cenil si lidí i mašinek a nad nikým se nepovyšoval. Na nádraží se opět vrátila radost a spokojenost.

Blažena dovyprávěla a otočila několikrát výpravkou ve své ruce: „Vidíte, úplně obyčejná a poslechne ji každá lokomotiva, i kdyby byla třeba královská. A teď“, pozvedla plácačku, „jdeme spát. Šťastnou cestu do hajan. Dobrou noc.“